

Sıddıkiyet, zamanı aşkla genişletmektir

Hız. Ebû Bekir sadece takvada değil, kullukta da zirve bir şahsiyetti. Bir gün sahâbîler, Peygamber Efendimiz'in (a.s.m.) etrafında toplanmıştı.

Sohbet esnasında Efendimiz onlara peş peşe sorular yöneltti: **“Bugün hanginiz oruçlu?”**

Hiç tereddüt etmeden Hız. Ebû Bekir cevap verdi: **“Ben, yâ Resûlallah.”**

Efendimiz tekrar sordu: **“Bugün hanginiz bir cenazeye katıldı?”**

Yine aynı ses yükseldi: **“Ben, yâ Resûlallah.”**

Soru devam etti: **“Bugün hanginiz bir fakiri doyurdu?”**

Hız. Ebû Bekir: **“Ben doyurdum, yâ Resûlallah.”**

Son olarak Efendimiz sordu: **“Peki hanginiz bugün bir hastayı ziyaret etti?”**

Bu kez de cevap değişmedi: **“Ben!”**

Bunun üzerine Allah'ın Resûlü tebessüm etti ve şu müjdeyi verdi:

“Bu güzel ameller kimde bir araya gelirse, o kişi mutlaka cennete girer.”

Bir başka hadis-i şerifte de şöyle buyurulmuştur:

**“Kim Allah rızası için sadaka verirse, cennette ‘Ey Allah'ın sevgili kulu! Bu-
raya gel. Bu kapıda büyük bir hayır ve bereket vardır.’ diye çağrılır. Çok
namaz kılanlar cennetin namaz kapısından, mücahitler cihat kapısından, çok
sadaka verenler sadaka kapısından, oruçlular ise Reyyan kapısından davet
edilirler.”**

**Bu sırada Hız. Ebû Bekir de orada bulunuyordu: “Anam babam size feda olsun,
yâ Resûlallah! Bir kişi bütün bu kapılardan davet edilebilir mi?” dedi.**

Peygamber Efendimiz (a.s.m.) şöyle buyurdu:

**“Evet, davet edilebilir. Senin, işte bu davet edilenlerden biri olduğunu ümit
ederim.”**

Müslim, Zekât: 86; Tirmizî, Menâkıb: 16.

Bu tablo, Hz. Ebû Bekir'in (r.a.) neden "**Sıddık**" olduğunu ve neden her hayır yarışında bayrağı en önde göğüslediğini gösteren muazzam bir tablodur.

Bir Güne Sığan Cennet: Ebû Bekir'in Gizli Ritmi

Mescid-i Nebevî'de yankılanan o soruları hayal edin... Efendimiz (a.s.m.) her bir hayır kapısını tek tek aralıyor. Sahabe-i Kirâm mahcubiyetle susarken, bir ses her seferinde aynı itminan ve tevazu ile yükseliyor: "**Ben, yâ Resûlallah.**"

O gün daha güneş batmamıştı ama Hz. Ebû Bekir; nefsiyle (oruç), toplumun kederiyle (cenaze), yoksulun yarasıyla (fakir) ve hastanın yalnızlığıyla (ziyaret) çoktan randevusuna sadık kalmıştı.

O, "Sıddikiyet" makamının sadece inanmak değil, inandığı yolda **nefes nefese koşmak** olduğunu sessizce ilan ediyordu. Yanındakiler sustukça onun mahcup bir edayla "Ben" deyişi, bir övünç değil; vaktini Allah ile taksim eden bir ruhun tabii sonucuydu.

Nefsimiz İçin Hisse: Bizim "24 Saatimiz" Nereye Akıyor?

1. "Vaktim Yok" mu, "Derdim Yok" mu?

Biz bir güne işi, gücü, sosyal medyayı, dizileri ve saatlerce süren boş sohbetleri sığdırıyoruz da; bir yetimin başını okşamayı veya bir hastanın hatırını sormayı "başka bahara" erteliyoruz. Hz. Ebû Bekir'in günü de 24 saattir. Onu öne geçiren, **hayrı hayatının merkezine, dünyayı ise çeperine almasıydı**. Bizim sorunumuz vaktin darlığı değil, niyetin ve davanın cıllılığıdır.

Bizler hep vaktin darlığından şikayet eden, zamana yetişemeyen birer "koşturma kölesiyiz." Oysa Hz. Ebû Bekir'in (r.a.) o bereketli günü, bize acı bir gerçeği haykırıyor: **Zamanın azlığı değil, dertlerin küçüklüğü bizi hayırdan geri bırakıyor**.

Zaman, bir daire gibidir. O dairenin merkezine neyi koyarsanız, geri kalan her şey onun etrafında şekillenir. Biz merkeze nefsimizi, kariyerimizi, dijital dünyadaki yankımızı ve geçici keyiflerimizi koyuyoruz. Allah için yapılacak işler, bu dairenin dışındaki "**boşluklara**" sığıyor. Boşluk kalmayınca da "vaktim yok" diyoruz.

Hz. Ebû Bekir merkeze Allah'ın rızasını ve Resûlullah'ın (a.s.m.) davasını koymuştu. Ticaret, yemek, uyku ve diğer dünya işleri; bu merkezin etrafındaki tali meselelerdi. O yüzden hayır, onun hayatına "sığmak" zorunda kalmıyor; zaten hayatını hayır yönetiyordu.

Bir insan neye dertlenirse, zamanı o yönde genişler. Eğer senin derdin İslam'ın izzeti, ümmetin selameti ve mazlumun duasıysa; Allah senin 24 saatine koca bir cenneti sığdırır. Eğer derdin sadece "ben" isen, 24 saat kendi hırslarına bile yetmez. Ebû Bekir'in günü bereketliydi; çünkü o, **kendi vaktini Sahibine satmıştı**.

Namazı son dakikaya bırakmak, bir fakiri görmezden gelmek, bir cenazeye katılmayı yük

saymak... Bunların hepsi içimizdeki davanın cılızlığından kaynaklanır. Davası büyük olanın mazereti küçük olur. Hz. Ebû Bekir'in davası o kadar büyüktü ki, yorgunluğu da açlığı da o davanın içinde eriyip gitti.

Vaktim yok" diyen bir Müslüman, aslında **"O işi yapacak kadar dertli değilim"** diyordur. Hz. Ebû Bekir, o gün dört büyük hasleti bir güne sığdırırken sadece bedenini değil, ruhunu da o işe amade etmişti.

Nasıl Sıddık olunur?

Eline telefonu aldığı anda harcadığın saniyeleri, bir hastanın kapısında beklerken harcayabildiğin gün...

"Zamanım kısıtlı" demek yerine "Sevabım kısıtlı" diyerek hayra koştuğun gün...

İşte o gün, dünyanın çeperine itilen nefsin, yerini Sıddikiyetin o geniş zamanına bırakacaktır.

Unutma; **Ebû Bekir gibi zamanın efendisi olmak istiyorsan, vaktini vaktin Yaraticısına feda etmelisin.** Vakit feda edilmedikçe, bereket ihsan edilmez.

2. Parçalı Değil, "Bütün" Bir Müslümanlık

Dikkat edin; Ebû Bekir sadece oruç tutup köşesine çekilmiyor. Hem şahsi takvasını (oruç) koruyor, hem de sosyal sorumluluğun (cenaze, fakir, hasta) tam kalbine dalıyor. İslam, sadece seccadeye hapsolmuş bir ruhbanlık değildir; **İslam, hayatın her karesinde elinden ve dilinden şifa dökülen bir merhamet duruşudur.**

Bizim en büyük yanılığımız, Müslümanlığı bir "saat dilimi" sanmamızdır. "Namazımı kıldım, görevim bitti" diyerek kendi ruhbanlık köşemize çekiliyoruz. Oysa Hz. Ebû Bekir (r.a.) bize **"parçalı"** değil, **"yekpare"** bir Müslümanlık dersi veriyor.

Hristiyanlıktaki ruhbanlık gibi dünyadan el etek çekmek bizim dinimizde yoktur. Bizim "inzivamız," kalabalıkların içinde Allah ile beraber olabilmektir.

Hz. Ebû Bekir; hem devlet adamı, hem ticaret erbabı, hem bir aile reisiydi; ama hiçbir dünya meşgalesi ona engel olmadı. Biz ise "iş-güç" bahanesiyle dindarlığımızı sadece beş vakit namaza hapsettik.

Köşesine çekilip sadece tesbih çekmek güvenlidir, konforludur. Ama bir cenazeye gitmek ölümü hatırlatır (acıdır), bir fakiri doyurmak cebinden verir (fedakarlıktır), bir hastayı ziyaret etmek vaktini alır (sabırdır).

3. Cenneti "Uzaklarda" Aramamak

Efendimiz'in (a.s.m.) müjdesi çok net: **"Bu hasletler kimde toplanırsa, mutlaka cennete girer."** Cennet, ulaşılmaz bir hayal değil; bir gün içinde sergilediğimiz bu samimi ve ihlaslı "insani dokunuşların" toplamıdır. Ebû Bekir cennet biletini bir hastanın tebessümünde ve bir

fakirin doymuş midesinde buldu. Biz cenneti nerede arıyoruz?

Biz hep “Büyük bir hayır kurumu açsam,” “Kabe’ye gitsem,” “Milyonlar bağışlasam” gibi devasa hayaller kuruyoruz. Bu büyük hayalleri beklerken, yanı başımızdaki hastayı ziyaret etmeyi “küçük” görüp ihmal ediyoruz. Ebû Bekir bize öğretti ki: **Allah katında küçük iyilik yoktur, ihlaslı iyilik vardır.** Cennet, bazen sadece bir bardak suda, bazen bir içten tebessümdedir.

Çoğu zaman cenneti yaşlılığın, emekliliğin veya “ununu eleyip eleğini asmanın” bir uğraşı gibi görüyoruz. “Şimdi gencim, işim çok; sonra ibadete sarılırım” diyoruz. Oysa Ebû Bekir, hayatın tam ortasında, devletin ve cemiyetin en yoğun olduğu anlarda cennet hasletlerini bir güne sığdırıyordu.

4. Hayırda Yarışmak vs. Hayrı Beklemek

Pek çoğumuz iyilik yapmak için “fırsat gelmesini” bekleriz. Ebû Bekir (r.a.) ise hayrı arayıp bulan, kovulsa kapısından ayrılmayan bir “hayır avcısı” idi. Biz önümüze gelen iyilik fırsatlarını bile “müsait değilim” diye geri çevirirken; o, gün bitmeden dört büyük kapıyı birden zorluyordu.

Bizler iyilik yapmak için uygun zamanın, bol paranın veya boş vaktin gelmesini bekleyen “pasif iyi”leriz. Hz. Ebû Bekir (r.a.) ise iyiliğin peşinde nefes nefese koşan bir **“aktif Sıddık”** idi. Çoğu zaman kendimizi şöyle avutuyoruz: *“Karşıma bir yetim çıksa yardım ederim, biri hasta olsa giderim, vaktim olsa oruç tutarım.”* Bu, hayrı bir tesadüfe bırakmaktır. Oysa Sıddikiyet yolu, hayrı bir **operasyon titizliğiyle** aramayı gerektirir.

Ebû Bekir’in Stratejisi: O, günün ilk ışıklarıyla birlikte “Bugün Allah’ı nasıl razı edebilirim?” diye plan yapıyordu. Sorular sorulduğunda hepsine “Ben” demesi, onun o gün için bu fırsatları bizzat **kovaladığını** gösterir. Cenazeyi duymuş ve gitmiş, fakiri bulmuş ve doyurmuş, hastayı sormuş ve ziyaret etmiştir.

Bizim Mazeret Sınırımız: Biz iyilik karşımıza çıksın istiyoruz, çıktığında ise “şu an uygun değilim” diyoruz. Bizim için hayır, hayatın akışını bozmayan bir “ekstra”dır. Ebû Bekir için ise hayır, **hayatın ta kendisidir.**

“Müsait Değilim” Demek, Kime Hayır Demektir? Bir hasta ziyareti veya bir yardımlaşma teklifi geldiğinde “işim var” dediğimizde, aslında bir cennet kapısını kendi elimizle kapatıyoruz. Ebû Bekir, dört büyük kapıyı birden zorlarken muhtemelen bizden çok daha meşguldü. Ama o, **cennetin “müsaitlik” beklemeyeceğini** biliyordu.

İyilik, yerinde duranlara gelmez; ona doğru koşanları kucaklar. Hz. Ebû Bekir, hayır kapılarının önünde bekleyen bir kapıcı değil, o kapıları zorlayan bir **“fatihdir” (açıcıdır).**

Nasıl Sıddık olunur? İyilik fırsatının ayağına gelmesini beklemeyi bırakıp, “Kimin derdi var?” diye sokaklara döküldüğün gün... “Bugün Allah için ne yaptım?” sorusunun cevabını

veremediğinde uykularının kaçtığı gün... İşte o gün, dört kapıdan birden cennete çağrılan o kutlu kervanın izine basmışsın demektir. Unutma; **hayır bekleyeni değil, arayanı bulur.**

Son Kelam:

Rabbimiz veya Resûlullah (manen) bugün bize sorsa: “Bugün benim için ne yaptın?” Kaç sorunun sonunda başımızı öne eğmeden, nefsimizin “ama”larına sığınmadan “**Ben yaptım yâ Rabbi**” diyebiliriz?

Nasıl Sıddık olunur?

Hayatı, sadece kendi nefsin için yaşanacak bir konfor alanı değil; her saniyesi cennet tohumu olan bir ekim tarlası olarak gördüğün gün...

Başkasının acısını hissetmekten, kendi derdine vakit bulamadığın gün... İşte o gün Ebû Bekir’in o tebessümle müjdelenen kervanına dahil olmuşsun demektir.

Unutma; Ebû Bekir’i Ebû Bekir yapan, güneş batmadan önce Allah’ın tüm razı olduğu işlerde “buradayım” diyebilme asaletidir.